18/06/2019

“Τίποτα δεν ανήκει στον καίσαρα-Ακόμα και το χρήμα”

/ Γνώμες

Σπύρος Α. Λαζάρου, M.D. Πλαστικός Κρανιογναθοπροσωπικός & Επανορθωτικός Χειρουργός

Ο Μέγας Βασίλειος σε μια από τις 3 ομιλίες του «Περί τοκιζόντων» λέει ότι ο Θεός έχει θέση όρια στον χρόνο και στον χώρο σε όλα τα κτιστά πράγματα. Η οξιά θα μεγαλώσει τόσο και για τόσα χρόνια. Το λιοντάρι τόσο, κοκ. Το μόνο πράγμα που δεν έχει όρια στον χώρο και στον χρόνο είναι το τοκιζόμενο χρήμα. Γι αυτό και είναι αφύσικο.

Λοιπόν στον πειρασμό του ψευτοδιλήμματος που θέλει το θρησκευτικό κατεστημένο, που όλα τα έχει βρει με την εξουσία, βλέπουμε τον Ιησού που τον ρωτάνε οι Φαρισαίοι εάν θα πρέπει να πληρώνουν φόρους η όχι. Βλέπει το νόμισμα, το πρόσωπο του καίσαρα, τα γραφόμενα περί υιού Θεού και ρωτάει ποιος είναι αυτός ουσιαστικά που καπηλεύει την Θεότητα; Μάλιστα, ο Καίσαρας. Για να έχει

αυτό το προνομιούχο νόμισμα ο Φαρισαίος κάνει μπίζνες με τους Ρωμαίους. Η απάντηση του Ιησού, λοιπόν, στο αίτημα όπως πάντα δεν είναι συνταγή. Ουσιαστικά ο Ιησούς απαντάει με μια ερώτηση. Ανήκει τίποτα στον Καίσαρα; Ναι το τίποτα του χρήματος του ανήκει και όλες οι ανθρώπινες εξουσίες και οι δομές τους ανήκουν στον Καίσαρα. Και ο Καίσαρας και οι εξουσίες του κόσμου τούτου μας έχει ήδη πει ο Ιησούς, όπως θα ξανατονίσουμε, ανήκουν στον διάβολο. Με άλλα λόγια τίποτα δεν ανήκει στον καίσαρα. Ακόμα και το χρήμα.

«Ελευθερία» μπορεί να υπάρξει (έστω για λίγο, έστω λίγη) μόνο μέσα στα πλαίσια των λογικών σχέσεων = εκεί που τα πρόσωπα δια-λέγονται ανοιχτά και ισότιμα χωρίς εξωτερικές (οικονομικές) προϋποθέσεις (για παράδειγμα, στην αρχαία «αγορά» που δεν σήμαινε market αλλά τον τόπο όπου οι πολίτες «αγόρευαν»=ελεύθερα πρόφεραν την γνώμη τους για τα κοινά στο κοινό, εκεί που γινόταν η «έγερσις»(<αγείρω=καλώ σε συνέλευση, κλήση σε συνάντηση και συνομιλία για τα κοινά). Τότε μπορούμε να έχουμε αληθινή «οικο-νομία», όταν όλοι όσοι συμμετέχουν στο κοινωνικό σώμα νομοθετούν (=θέτουν όρια «νομής»=χρήσης προς ιδιωτική ωφέλεια) τα πλαίσια των σχέσεων μέσα σε αυτό το σώμα.

Στην Ρώμη πρόσωπο ήταν μόνο αυτός που είχε ιδιοκτησία. Στην αρχαία Ελλάδα ο σκλάβος παρέμεινε πρόσωπο γιατί η ιδιοκτησία δεν ήταν απόλυτα ατομική.

Η «ελευθερία» που το φαντασιακό της «ελεύθερης αγοράς» [Αποκ.18:3] ευαγγελίζεται, είναι η ανομία του χωρίς όρια πλαστού κόσμου του χρήματος, το χωρίς όρια κέρδος, η εξαθλίωση της φύσης των πραγμάτων μέσα από την χρηματική του ψευδο-νοηματοδότηση, η εκπόρνευση της ανθρώπινης δημιουργικότητας κ προσφοράς στην μισθωτή εργασία, είναι ο θάνατος της πολιτικής ελευθερίας των λογικών σχέσεων.

Στις λογικές σχέσεις, όπου κοινωνείται το λογικό πρόσωπο με την κοινωνία του λόγου – ομιλίας – φανέρωσης της καρδιάς, τα πρόσωπα μπορούν να καλούν το ένα το άλλο «φίλε» [Ιω.15:15]. Στις εμπορικές σχέσεις, όπου δεν κοινωνείται τίποτα γιατί ό,τι κοινωνείται είναι το τίποτα του χρήματος, τα άτομα δεν μπορούν να αποκαλέσουν το ένα το άλλο παρά μόνο (στην καλύτερη περίπτωση) «συνέταιρε».

Ό,τι λέω «βία» είναι ακριβώς αυτή η ανομία που το χρηματικό φαντασιακό εισάγει στην φύση και στις σχέσεις γιατί είναι βία χωρίς τέλος (αντίθετα με την βία που συναντάμε στην φύση ή στις «πρωτόγονες» κοινωνίες, που έχει ΠΑΝΤΑ όρια). Για αυτό και μια εξέλιξη στην βασιλεία του διάβολου είναι το χρήμα χωρίς αντίκρισμα. Το αντίκρισμα μας συνδέει στην κτίση και με κάποιον τρόπο στον Θεό και ήταν ένα όριο στην βία του χρήματος. Το ηλεκτρονικό χρήμα θα λέγαμε είναι

το πρώτο άυλο πράγμα που έφτιαξε ο άνθρωπος. Είναι βία χωρίς όρια. Εάν η ‘κοινή λογική’ ή ο ‘κοινός νους’ ήταν ο κοινός λόγος που φύτρωνε στο πλούσιο και στέρεο έδαφος της κοινής εμπειρίας, και γεννούσε τον διάλογο η πολιτική, το άυλο χρήμα επιτρέπει την μονεταριστική ερμηνεία του κόσμου να αντικαθιστά την κοινή εμπειρία και τον διάλογο με ένα φαντασιακό αξιακό σύστημα και ένα πλέγμα σχέσεων κυριαρχίας, που αναπαράγουν στο διηνεκές την βία της ανομίας.

Ελεύθερη πολιτική δεν πρόκειται φυσικά να υπάρξει ποτέ απολύτως, παρά μόνο (ελπίζουμε) στην αγκαλιά Του, όμως όση είναι δυνατόν να υπάρξει σε αυτόν τον κόσμο και να δώσει τις συνθήκες για μια στοιχειώδη ειρήνη, αυτή μπορεί να γεννηθεί μόνο σε συνθήκες αυτονομίας της κοινωνίας. Τόσο η ετερονομία του απρόσωπου-γραφειοκρατικού «κράτους», όσο και (και ακόμη χειρότερα) η ανομία της μονεταριστικής αναρχίας, στραγγαλίζουν την ελευθερία των προσώπων και αρνούνται την λογική δημιουργία του Θεού.